

de Rechtspraak

Rechtbank
Noord-Nederland

[X] AANTEKENEN [] PER POST [] PER FAX 0518 - 45 29
99

Locatie Leeuwarden
Afdeling Bestuursrecht

het college van burgemeester en wethouders van de
gemeente Menameradiel
Postbus 3
9036 ZW Menaam

bezoekadres
Zaailand 102
8911 BN Leeuwarden
Openingstijden van
08.30-16.30 uur

correspondentieadres
Postbus 1702
8901 CA Leeuwarden

t (058) 2 34 15 55
f (058) 2 34 15 30
www.rechtspraak.nl

datum 29 januari 2013
onderdeel Leeuwarden Algemene kamer
contactpersoon mevr S. Bakker
doorkiesnummer (058) 234 1633
ons kenmerk zaaknummer LEE 12 / 1593 WABOA WIJT
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling
onderwerp het beroep van J. Wolbers te Beetgum

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte heer/mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer LEE 12 / 1593 WABOA WIJT deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een LJN-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

GEMEENTE MENAMERADIEL							
Ingek. d.d. 30 JAN 2013				b.v.o.			
Volgno.				ja / nee ☒			
Routing							
Midd.	Romte	Welzijn		Staf	Secr.	BW	Raad
SHI							
om advies:				ter e.d. n			
fc aan. J. Faber				d.d. 30.1.2013 22			

uitspraak

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Afdeling bestuursrecht

locatie Leeuwarden

zaaknummer: AWB LEE 12/1593

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 januari 2013 in de zaak tussen

J. Wolbers, te Bitgum, eiser,
(gemachtigde: drs. A. Flierman, werkzaam bij Juris Algemene Rechtspraak te
Hurdegaryp),

en

de raad van de gemeente Menameradiel, verweerder,
(gemachtigden: mr. J. Faber en G. Hoekstra, beiden werkzaam bij verweerdens gemeente).

Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2011 heeft verweerder geweigerd ten behoeve van de bouw van een rijhal met stallen, wasplaats, voeropslag, zadelkamer en kantine op het perceel Berltsumerdyk 26 te Bitgum (hierna: het perceel) een herziening van het bestemmingsplan vast te stellen.

Bij besluit van 24 mei 2012 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser, onder aanvulling van de motivering, ongegrond verklaard.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 november 2012. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en M.A. Flierman. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

De Wet Herziening Gerechtelijke Kaart is op 1 januari 2013 in werking getreden. De rechtbanken Assen, Groningen en Leeuwarden vormen met ingang van die datum tezamen de nieuwe rechtbank Noord-Nederland. Het rechtsgebied van deze rechtbank beslaat de provincies Drenthe, Fryslân en Groningen. De zaak wordt daarom verder behandeld en beslist door de rechtbank Noord-Nederland.

Overwegingen

1. Eiser woont sinds 2000 op het perceel in een voormalige boerderij. Bij brief van 7 september 2010 heeft eiser aan verweerder verzocht om planologische medewerking te verlenen aan de bouw van een rijhal met stallen, wasplaats, voeropslag, zadelkamer en kantine (hierna: het bouwplan) op het perceel. Het bouwplan heeft een omvang van 1100 m².

Verweerder heeft bij besluit 29 september 2011 geweigerd het bestemmingsplan zodanig te herzien dat het bouwplan mogelijk wordt. Het bezwaar tegen de weigering is met het bestreden besluit ongegrond verklaard.

2. Op het perceel rust ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Buitengebied" de bestemming "landelijk gebied" met de aanduiding "wonen" en de nadere aanduiding "woonboerderij". Voor het perceelsgedeelte waarop het bouwplan zal worden gerealiseerd geldt alleen de bestemming "landelijk gebied". Tussen partijen is niet in geschil dat het bouwplan in strijd is met deze bestemming. Deze strijdigheid kan worden opgeheven door met toepassing van artikel 3:9 van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) voor het perceel een (nieuw) bestemmingsplan vast te stellen.

3. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd een herziening van het bestemmingsplan vast te stellen ten behoeve van het bouwplan. Daartoe voert hij - kort samengevat - aan dat verweerder er onvoldoende rekening mee heeft gehouden dat de geldende bestemming niet meer actueel is. In dit verband stelt eiser dat er tot 2000 een intensieve veehouderij op het perceel was gevestigd en dat met het oog hierop de in het vorige bestemmingsplan opgenomen woonbestemming een fout was die in het thans geldende bestemmingsplan ten onrechte is overgenomen. Daarnaast heeft verweerder volgens eiser onvoldoende gewicht toegekend aan zijn belang bij de realisatie van het bouwplan. In dit verband heeft eiser aangevoerd dat hij de rijhal wil bouwen om zijn gehandicapte dochter werk te bieden. Tot slot stelt eiser dat verweerder in strijd met het vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld.

4. De rechtbank stelt vast dat verweerder artikel 3:9a van de Wro aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd. Dit artikel ziet echter niet op een herziening van een bestemmingsplan als door eiser verzocht. Het besluit had moeten worden gebaseerd op artikel 3:9 van de Wro. De rechtbank ziet aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren (Awb), omdat toepassing van de juiste wettelijke grondslag niet tot een andere beoordeling kan leiden en ook overigens niet is gebleken dat eiser door de vermelding van een onjuiste wettelijke grondslag is benadeeld.

4.1. Gelet op de systematiek van de Wro komt aan verweerder beleidsvrijheid toe bij een besluit omtrent de vaststelling van (een herziening van) een bestemmingsplan. Dit brengt mee dat de rechter het besluit terughoudend moet toetsen. Dit betekent dat de rechter zich moet beperken tot de vraag of verweerder in redelijkheid tot zijn weigering om het bestemmingsplan ten behoeve van het bouwplan te herzien heeft kunnen komen.

4.2. Verweerder heeft aan zijn weigering ten grondslag gelegd dat honorering van het verzoek zal leiden tot de bouw van een gebouw met een veel te grote omvang in relatie tot de bestemming van het perceel en het verder open landschap ter plaatse. Verweerder acht dit algemene belang van zwaarder gewicht dan het individuele belang van eiser. Voorts vreest verweerder ongewenste precedentwerking.

Gelet op deze motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn weigering om het bestemmingsplan te herzien. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder bij afweging van de in dit geval in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid een grotere betekenis heeft mogen toekennen aan het algemene belang bij handhaving van de uitgangspunten van het geldende bestemmingsplan en het open landschap dan aan het belang van eiser bij het kunnen realiseren van een rijhal

op het perceel. De omstandigheid dat de rijhal (mede) is bedoeld om werk te bieden aan de gehandicapte dochter van eiser is naar het oordeel van de rechtbank niet zodanig zwaarwegend dat verweerder tot een andere afweging had moeten komen. In hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel. Een niet actuele bestemming, daargelaten of hiervan in dit geval sprake is, kan verweerder niet verplichten tot vaststelling van de door eiser gewenste bestemming. Bovendien blijkt uit de gedingstukken dat het perceel al vanaf 1987 op grond van het voorheen geldende bestemmingsplan een woonbestemming heeft en dat deze bestemming in 2007 in het thans geldende bestemmingsplan is gehandhaafd. De totstandkoming daarvan is in het kader van de onderhavige procedure niet relevant. De rechtbank wijst erop dat er rechtsmiddelen hebben opengestaan tegen de vaststelling van de bestemmingsplannen. Zowel de vorige eigenaar als eiser hebben deze niet benut.

4.3 Het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel slaagt niet. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er door of namens verweerder concrete, ondubbelzinnige toezeggingen zijn gedaan door een daartoe bevoegde persoon, waaraan hij het in rechte te honoreren vertrouwen kon ontleen dat verweerder het bestemmingsplan zou herzien. Dat een gemeenteambtenaar heeft aangegeven dat hij positief zou adviseren over het bouwplan van eiser en dat deze ambtenaar dit niet heeft gedaan, is daarvoor ontoereikend. De beslissingsbevoegdheid tot het wijzigen van een bestemmingsplan berust immers niet bij een ambtenaar maar bij verweerder. Bovendien betekent het uitbrengen van een advies niet dat verweerder dit ook zal opvolgen.

4.4. Het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel slaagt evenmin. Niet is gebleken dat verweerder in vergelijkbare gevallen wel het bestemmingsplan heeft herzien ten behoeve van de bouw van een rijhal. In dit verband neemt de rechtbank in aanmerking dat van de zijde van verweerder ter zitting is toegelicht dat op het perceel Langestraat 82, waar eiser naar verwijst, een andere bestemming rust dan op het onderhavige perceel. Deze situatie is derhalve niet vergelijkbaar met de situatie van eiser.

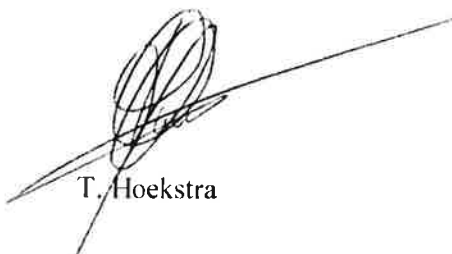
5. Gelet op het bovenstaande concludeert de rechtbank dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren om een herziening van het bestemmingsplan ten behoeve van het bouwplan vast te stellen. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

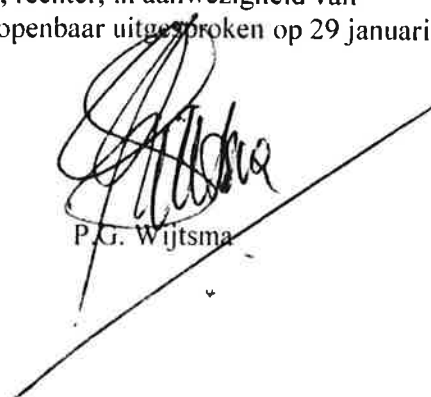
Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. P.G. Wijtsma, rechter, in aanwezigheid van mr. T. Hoekstra, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 29 januari 2013.

T. Hoekstra

P.G. Wijtsma

zaaknummer: AWB LEE 12/1593
datum uitspraak: 29 januari 2013

4

Afschrift aan partijen verzonden op: **2 9 JAN 2013**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

fn 23